

ಭಯದಲ್ಲಿ ಬಾಯಿ ಬಿಡದೆ ಅಲ್ಲಿಂದ ತಪ್ಸಿಕೊಂಡೆವು. ಈ ಇಶೀವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಚಲ ಬಿಡದೆ ದುಡಿಯುವ ಅವರ ಇಚ್ಛಾತ್ಮಕ ತುಂಬಾ ಇಷ್ಟ. ಅವರು ಕೊಡುವ ಮುಕ್ಕಿಯಾದ ಒಗ್ಗರಣ ಮುಜ್ಜಿಗೆ ಎಲ್ಲಿ ಮುಡುಕಿದರೂ ಸಿಗುತ್ತಲೇ ಇಲ್ಲ.

ಹೈವೆಗಳಲ್ಲಿ ಸಿಗುವ ಹಂಜಾಬಿ ಡಾಭಾಗಳು, ಬೆಂಗಳೂರಿನ ದೇವನಹಳ್ಳಿ ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಅರಂಭವಾಗಿರುವ ಮುಂಜಾನೆ ಖದುಗಂಟೆಗೆ ಸಿಗುವ ಬಿಸಿಬಿಸಿ ದೀರಿಯಾಗಿ ಲಂಟಂಡ ನವಿರನ್ನ ಮತ್ತಪ್ಪು ಹಕ್ಕಿಸುವ ಪ್ರಯ್ಯಕ್ಕು ಮಾಡಿದೆ. ಹಂಜಾಬಿ ಡಾಭಾಗಳ ನಿಂದುವ ದೊಡ್ಡ ಟೋಟದ ಲಸ್ಸಿ, ಬಪಾತಿ, ಶುಕ್ರಿಪುಕೊಳ್ಳಲು ಹರಿಹಗ್ಗದ ಮಂಂಚ ಎಲ್ಲವೂ ಅಪ್ಪಾಯಿಮಾನವೇ ಸರಿ.

ಇನ್ನೂ ಕೊಡಗಿನ ಜಂಬೂರಿನಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಬಾಪನಿಗೂ ಒಂದು ಹೋಟೆಲ್ ಕಂ ಅಂಗಡಿ ಇತ್ತು. ಲಕ್ಷ್ಮಿಪಾಲ, ಗಣೇಶ ಎಸ್ಸೇಟ್, ಸಿಸಿವಲ್ (ಕಿಗ ಟಾಟಾ ಕಾಫಿ ಪ್ರೈವೇಟ್ ಲಿಮಿಟೆಡ್) ನಂತಹ ದೊಡ್ಡದೊಡ್ಡ ಟೋಟಗಳಿಗೆ ತಮಿಲುನಾಡು, ಸಿಲೋನ್‌ನಿಂದ ಅಣ್ಣಿಗಳು, ಉತ್ತರ ಕರ್ನಾಟಕ ಭಾಗದಿಂದ ಲಂಬಾಗಳು, ಹಾಸನ ಭಾಗದಿಂದ ಮುಡುಸಿಂಹೆಯ ಕೂಲಿ ಯಾ ಈ ಈ ಈ

ಕುಟುಂಬ ಸಮೇತರಾಗಿ ಕಾಫಿ ಕುಯ್ಯಾವ ಕೆಲಸಕ್ಕಾಗಿ ಬಹುಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರಿಗೆ ಚಪ, ಕಾಫಿ, ಬನ್ನೀ, ವಡ, ಉತ್ತಿಷ್ಠತ, ಬೆಲ್ಲದ ಉಂಡೆ, ಅಚ್ಚಪ್ಪಂ, ಪ್ರುಟ್ಟೆ, ದೊಳೆ, ಹಡೆಯಂತಹ ವೈವಿಧ್ಯಮಯ ತಿಂಡಿಗಳ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಅಕ್ಕಿ, ಮೊಳಸು, ಉಪ್ಪಿನಾದಿಯಾಗಿ ಎಲ್ಲವೂ ಈ ಹೋಟೆಲ್ ಕಂ ಅಂಗಡಿಯಲ್ಲಿ ಸಿಗುತ್ತಿತ್ತು. ಶಿವಾರ ಬಂತೆಂದರೆ ಸಾಹು, ವಾರಪ್ರೋಟ ಕಾಫಿಕೋಟಗಳಲ್ಲಿ ದುಡಿದ ತೋಟಕಾರ್ಮಿಕರು ಸಂಬಳದ ಹಣದೊಂದಿಗೆ, ಬಾಪನ ಹೋಟೆಲ್‌ಗೆ ಸಾಮಾಜಿಕ ಖರೀದಿಗಾಗಿ ಜರ್ಮಾಯಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಆ ಉರಿನಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು ನಾಲ್ಕುಕೋಟೀರಿಂದ ಸುತ್ತಮುತ್ತಲಿನ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಯಾವ ಅಂಗಡಿ ಯಾಗಲೇ, ಹೋಟೆಲ್ ಆಗಲೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಕರೆಂಟ್ ಇಲ್ಲದ, ಮುಲ್ಲಿಮಾಲ್ಯ, ಮಣಿಸ್ ಗೋಡೆಗಳಿರುವ, ಮಳೆ ಬಂದರೆ ಸೋರುವ ಈ ಹುಲ್ಲಿನ ಹೋಟೆಲಿನ ಒಳಗೆಯೇ ನಮ್ಮ ಮನ ಇತ್ತು. ದೊಡ್ಡ ಕಡಾಯಿಯೊಂದರಲ್ಲಿ ನೀರಿನಿಷ್ಟ್ಟು ಅದರ ಬಾಯಿಗೆ ಸಣ್ಣ ರಂದ್ರಮಾಡಿ ಟೈಪ್ರಾಡಿಯನ್ನು ಹಾಕಲು ಬಟ್ಟೆಕೆಳ ತಯಾರಿಸಿ ತಳಕೆ ಕೆಂಡವನ್ನು ಹಾಕಿ ಟೀ ಕಾರ್ಯಿಸುವ ಸಮೂರ್ಖ ಬಾಯ್ಯಾ ಮತ್ತು ದುಭಾಯಿಯಿಂದ ಮಾವ ತಂದ ಬ್ಯಾಪಿಚಾಲೀತ ಟೀಪರೆಕಾಡರ್‌ನಲ್ಲಿ ಮೊಳಗುವ ಹಳೆ ಮಾಹೀಳಪಾಟೋಗೆಗೇ ನಮ್ಮ ಹೋಟೆಲಿನ ವೀಶೇಷತೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಲಿಪ್ಪ ಸಮಯದ ನಂತರ ಹೋಟೆಲ್ ಬಿಟ್ಟು ಅಪ್ಪ ಅಟೋ ಚಾಲಕನಾದ ಮೇಲೆ ನನ್ನೊಳಗಿದ್ದ ಹೋಟೆಲ್ ಬಿಗಿನ ಮೋಹ ಮಾದಾಪುರದ ಮವ್ವಾರ್ಥಕಾನ ಹೋಟೆಲ್‌ನಲ್ಲಿ ಪಾತ್ರೆ ತೋಳಿಯುವ, ಸಪ್ಪೆ ಮಾಡುವ ಕಾಯ್ಯಕ್ಕೆ ಸ್ವಾತಿತ್ಯಯಾಯಿತು. ಬೆಳ್ಗೆ ಆರ್ಪಿಂದ ಎಂಟು ಮತ್ತು ಸಂಬೆ ಆರ್ಪಿಂದ ಹತ್ತು ನನ್ನ ಕೆಲಸದ ಸಮಯ. ಭಾನುವಾರ ಪ್ರೋಟ್ ದಿನ.

ಅಡುಗೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಜೊರು ಪಾರು ಕಲಿತದ್ದೆ ಇಲ್ಲ. ಶೈಫ್ ಆಗಬೇಕೆಂದು ಅವೆಪಡುತ್ತಿದ್ದ ನಾನು ಕನ್ನಡ ಅಧ್ಯಾತ್ಮನಾಗಿದ್ದು ಆಕಸ್ಮಿಕ.

